

Suficientă mie

Ana Blandiana

Suficientă mie nu mi-am fost niciodată,
Atârnând mereu ca un fruct de o creangă în vânt,
Ca de un arc încordat, o săgeată,
Ca de propria sa etimologie, un cuvânt.

Ce-am însemnat înainte de-a fi fost pe pământ,
Ce sens visat de demult devenit speranță uitată
Mă străbate sărind peste rând
Și făcându-și din mine dovadă

Și verigă a unui mister amânat
Ca să continue diferit însă viu,
Plătind cu dobândă același păcat

Pe care ți-l las moștenire târziu,
Ca să-l înțelegi și să-l porți mai bogat,
Numai tu, cititor nenăscut, ca un fiu...